

PHAN GIANG SANG

Bốn ngày du ngoạn trên đảo sư tử cá nhỏ bé này cho tôi hiểu tại sao nó được trù phú hạng nhất vùng Đông Nam Á : Con rồng số một trong năm con rồng Á Châu như:

Thái-Lan, Mã-Lai, Nam-Hàn..đã mệp mỗi rã rời qua cơn sóng thần bão táp kinh tế mấy năm qua.

Riêng con rồng Singapore vẫn cứ trơ trơ cùng tuế nguyệt. Cơn lốc kinh tế chỉ làm nó khựng lại chớ không nhận chìm nó được, bởi vì Singapore là đất nước của thân Merlion.

Merlion là con vật thần thoại đầu sư tử đuôi cá. Nó dũng mãnh có thể chịu được phong ba bão táp và tuyết sương. Merlion có chiều cao 8m đứng sừng sững cao ngất trên mỏm núi gìn giữ cửa sông Singapore. Nó biểu tượng cho nước Singapore.

Thoạt tiên đảo này được mệnh danh là phố giữa biển (sea town). Nhưng vào thế kỷ thứ mười bốn, có vị Hoàng Tử Mã Lai du ngoạn tới đó bỗng thấy dưới biển nổi lên một con

quái vật đầu sư tử đuôi cá rồi biến mất. Ông ta đặt tên thành phố lại là Sing Pura, tức thành phố sư tử: Lion City.

Tục truyền ngày xưa có con sư tử xuống biển uống nước rồi mất luôn, sau đó lâu lâu nổi lên con quái vật như vậy.

Úc có huyền thoại giai nhân Naruni vì phải lòng chàng trai hào hoa phong nhã, Kurulka, nàng bỏ nhà trốn theo chàng. Sau họ trở về bị đuổi ra khỏi bộ tộc và hóa ra con vịt với con chuột tới một con sông xa vắng..Kết quả của mối tình, nàng hạ sinh con vật đầu vịt, mình chuột e thẹn, chui nhủi dưới đáy nước mà ta thấy trong đồng tiền Úc: Platipus.

DÂN SỐ

Vào năm 1819, khi Sir Stanford Raffles đến Singapore chiếm lấy và dựng cho Anh quốc làm thuộc địa: Đông Ấn Anh quốc (British East India). Lúc đó dân số chỉ có nhóm dân chài và dân du mục ngoài biển (sea gypsies) gốc Hindu.

Đến năm 1911, dân số cũng chỉ có 250,000 mà thôi. Ngày nay dân số lên tới 2,8 triệu, gồm tất cả 48 giống dân.

Người Trung Hoa chiếm tới 76 %, Ấn Độ 6,5 %, phần còn lại là Mã Lai, Indo, Á rập v. v. Chính vì vậy mà họ nói tiếng

khác nhau. Có tất cả 54 thứ tiếng. Họ mang tất cả sắc thái, văn hóa, tôn giáo cổ truyền tới đây, tạo thành một quốc gia đa văn hóa với tất cả nét đẹp để cổ truyền tạo cho Singapore một sắc thái tươi đẹp quyến rũ kỳ diệu. Từ cử chỉ cách ăn mặc sắc sỡ, hội hè, lễ

bái vui tươi hồn nhiên đượm màu tôn giáo. Người dân cần cù, khéo léo, làm việc để tạo lập gia đình, nuôi nấng cha mẹ và xây dựng đất nước..y như tục lệ cổ truyền Việt Nam ngày xưa.

Khí hậu nhiệt đới nhưng ôn hòa vì nó nhỏ và bao xung quanh bởi biển khơi và rừng nhiệt đới.

LỊCH SỬ

Singapore thuộc Mã Lai bị Anh chiếm đóng và cai trị. Hồi Đế Nhị Thế Chiến, Singapore bị Nhật đánh chiếm bằng một trận vô tiền khoáng hậu: Nhật cột ba trái dừa khô lại rồi để cây đèn dầu lên thả trôi theo sóng đánh vào bờ. Quân Anh tưởng tàu Nhật đổ bộ nên dàn trận ngăn chặn. Họ lòn ngã sau chiếm một cách dễ dàng năm 1942 như một chuyện thần thoại: xứ dừa lại thua trận dừa khô. Chuyên giống như thời Tam Quốc, Khổng Minh đánh trận Xích Bích với Tào Tháo vậy.

Sau khi Mao Trạch Đông thống lĩnh Trung Quốc ngày 1/10/49, người Singapore gốc Hoa ủng hộ

chánh quyền chuyển tiền về bên Tàu làm Mã Lai lo ngại, nhất là một cuộc xung đột chủng tộc và tôn giáo nên cắt cho Singapore tự trị năm 1959.

Tám năm sau, nó trở thành nước Singapore Cộng Hòa năm 1965 và Ông Lý Quang Diệu là Thủ Tướng. Xuất thân từ trường luật mà có tài kinh bang tế thế nhưng phải cái là

độc đoán. Nhờ đó mà đưa đất nước này trở nên cường thịnh.

Hiện nay Ông Goh Chok Tong thế Ô Lý Quang Diệu và tiếp tục chế độ độc tài, không có tự do ngôn luận và hoàn toàn dân chủ. Điều này làm nản lòng một số tài năng hải ngoại không chịu trở về cố hương xây dựng đất nước.

DU LỊCH

Từ phi trường vô thành phố, đường sá rộng thênh thang, chằng chịt, đường trên đường dưới với hai bên lề đường cây cối xanh um che rợp bóng mát. Bông hoa đầy đủ đẹp đẽ, không phải chỉ có hoa giấy mà còn có các loại khác xinh tươi làm du khách ngây ngất.

Nói tới Singapore là nói tới hoa lan, vì hoa lan không chỉ ngự trị trong vườn thượng uyển mà nó đầy đầy khắp nơi, nơi nào cũng có hoa lan, thậm chí trên cành cây bên vệ đường cũng có hoa lan. Tuy nhiên hoa lan nơi đây không mấy đẹp và thơm như ở Úc: Loại cattleya óng ánh dễ thương với mùi hương dịu ngọt.

Singapore nổi tiếng sạch sẽ và an ninh.

Không sợ du đảng quấy phá..

Không có 'graffiti' mà cũng không có 'vandalism'. Mấy năm trước có hai thanh niên Mỹ 'graffiti' bị bắt đem xử mấy hèo mà Tổng Thống Mỹ xin cũng không phá lệ được.

Sentosa là nơi du ngoạn rất hấp dẫn, ngoài bông hoa, vườn dược thảo, đẹp nhất là cây cau đỏ (red palm ở Úc không có), ngoài ra còn có sân khấu lộ thiên với các vòi nước nhảy múa rực rỡ xanh, vàng, đỏ ..theo âm điệu tuyệt vời.

Hằng năm có tới tám triệu du khách tới chơi cho nên phi trường phải rộng lớn và nhanh chóng. Hải cảng rộng và dài tới 20 km, làm việc ngày đêm để lên xuống hàng hóa mau lẹ.

Chủ trương của chính phủ là giao thông và thông tin phải nhanh chóng và tiện lợi thì kỹ nghệ mới phát triển.

GIÁO DỤC

Học sinh ăn mặc đồng phục chỉnh tề. đi đứng dàng hoàng, không có đứa nào có mái tóc vàng, xanh, đỏ, nam nữ sinh không ôm hôn hít ngoài đường phố. Cảnh tượng này làm tôi hồi tưởng lại thời niên thiếu ở College de Vinh long, thời mà học sinh chỉ mặc quần cụt đen áo chemise ngắn trắng, mang đôi guốc vòng đi nghe lớp cốp, nó ngây thơ hồn nhiên mà ngày nay không còn nữa.

Nền giáo dục ở đây còn cực hình:

‘Thương cho roi cho vọt, ghét cho ngọt cho bùi’

Kỷ luật đó giúp cho học sinh nên người, nhưng nó đánh mất cái tự do, độc lập..phát huy sáng kiến và thiên tư.

Nền giáo dục ở đây còn là giáo dục chỉ huy và độc đoán: học sinh phải hướng về các ngành khoa học kỹ thuật để phát triển kỹ nghệ. Họ khuyến khích đi du học nhưng không khuyến khích học y khoa. Muốn học y khoa phải tự túc như chương trình Colombo của ta ngày xưa. Để phát triển tài năng trong nước, họ kêu gọi tài năng hải ngoại trở về nước giảng dạy để phát triển kịp thời siêu kỹ thuật (high tech) trên thế giới.

Y TẾ, XÃ HỘI và VĂN MINH

Đời sống rất cao, xã hội lại pha Âu Á. Vì có nhiều sắc dân, nên nó có nhiều nền văn hóa cổ truyền. Cũng vì đa số dân gốc Trung Hoa nên nền văn hóa Trung Hoa trội hơn hết. Có điều là họ còn giữ nền văn hóa, tập tục cổ truyền mà ta không thấy nó còn tồn tại Bắc Kinh.

Đâu đâu cũng thấy chùa chiền,nhà thờ các tôn giáo. Họ cúng tế ngoài trời rất tự nhiên. Có cảnh thập nhị tử hiếu để con trẻ noi theo. Y tế tự túc, bệnh viện công lâu lắc. Tiền khám bệnh phải mấy chục đô, khám tại gia phải mấy trăm đô. Bác sĩ chuyên khoa còn mắc hơn nữa.

An sinh xã hội không có như ở Úc. Các bộ lão phải nai lưng làm việc nếu không có con cái cấp dưỡng. Phần lớn, họ được phân

làm việc nhẹ như:canh chừng siêu thị, quét chợ..

Tôi phải hồi ơi khi nhìn thấy ông cụ bị bệnh Parkinson tay run rẩy đứng không vững mà phải quét rác trước Mc Donald. Cảnh tượng thật là thê thảm và tội nghiệp.

Những bệnh tật di truyền khiếm dụng như Down’s syndrom bị cấm không cho sinh sản: ‘Khôn sống ,bống chết’

mất đi nhân quyền, nhân vị, lòng thương yêu đồng loại, mất đi bản chất con người! Những trung tâm siêu thị lớn đẹp đẽ và sang trọng rất nhiều. Khu phố Tàu thì cũng như những khu phố Tàu khác, tức nó nóng và không sạch sẽ như khu sang trọng. Khu phụ xích lô đập còn nghèo nàn hơn.

Tuy nhiên các quán ăn được qui tụ lại thành khu có vệ sinh sạch sẽ. Bàn ghế được gắn cứng xuống đất không cho di chuyển. Các cầu xí rất sạch sẽ. Khi tiểu xong, vừa bước đi là nước sẽ tự động chảy liền, rửa liền.

Nhà ở rất đắt đỏ, phần đông ở apartment cũng mắc. Có được nhà ở như Úc thì quá sang. Xe cộ cũng mắc, nhưng có được giấy phép certificate lại càng khó hơn: chiếc Daewoo có 3-40,000 đô,nhưng có giấy phép phải mua tới 100,000 đô.

KINH TẾ

Xin số lược thôi. Từ đảo nhỏ giữa biển seatown, với các dân chài và du mục ngoài biển sống trên các vũng lầy mà giờ đây đứng đầu trong năm con rồng A Đông. Kỹ nghệ phát triển vượt bậc. kỹ nghệ đóng tàu, sửa tàu, đồ điện tử...lọc dầu. Singapore không có nông nghiệp. Hoa màu phải nhập cảng từ các nước lân cận, nước uống cũng phải nhập từ Mã Lai. Nhân công không đủ phải du nhập từ các nước láng giềng.

Đất nước chỉ có 646 cây số vuông mà lại có

một phi trường rộng lớn và một hải cảng dài 20 km thì phải biết nền kinh tế nó phồn thịnh tới đâu.

* * *

Người ta nói chỉ cần một ngày là đi hết Singapore, riêng tôi thấy đi bốn ngày cũng chưa hết đảo trù phú này. Tôi mê say với cảnh trí, cây trái, bông hoa ở đây vì nó giống như ở quê hương tôi. Tôi lãng du dưới tàng cây để tưởng nhớ tới quê hương tôi có Saigon đẹp đẽ 'Saigon đẹp lắm Saigon ơi Saigon ơi!' mà ngày xưa từng được mệnh danh là 'Hòn ngọc Viễn Đông' nhưng ngày nay không còn danh hiệu đó nữa!.

Nó thua xa Singapore đi từ vũng bùn với mở dân chài trở thành 'địa đàng', một nền kinh tế phồn thịnh bực nhứt Đông Nam Á. Buồn cho nó như trong bài thơ 'Mảnh dư đồ rách' trong câu cuối, thi sĩ Tản Đà buồn cho sự đời than:

'cầm bằng con trẻ xé mà chơi!'

Trái cây ngon quý rất nhiều, nhưng có một loại mà tôi ngắm hoài, sao mà nó tươi thắm đỏ au, nho nhỏ xinh xinh làm tôi cầm lòng không đậu, hái một trái bỏ vào miệng..Tôi ngậm miệng lại, từ từ thưởng thức cái ngon ngọt của quê hương tôi xa vắng..nhớ lại những kỷ niệm thời niên ấu ở Vĩnh Long mà tôi không bao giờ quên được. Biết thế nào cũng bị rầy mà vào những buổi trưa hè nào tôi cũng hái nó mà ăn: đó là trái trứng cá.

Tôi nhớ lại đất nước tôi. Làm sao tôi quên được, nhưng vì kiếp tha phương mà chưa có dịp trở về nơi chôn nhau cắt rún, nơi tôi có biết bao nhiêu kỷ niệm êm đềm của tuổi thơ. Tôi liên tưởng tới mấy vần thơ của thi hào Lamartine trong bài 'La Terre Natale' ('Quê cha đất tổ'):

'Objets innanimés! Avez-vous donc une âme?

Qui s'attache à notre âme et la force d'aimer'

Má!

*Lễ công bằng có cho rồi có nhận
Má chỉ cho chưa có nhận bao giờ;
Má cho con cả một đời lận đận;
Nhận của con, nếu có, chỉ là thơ!*

*Ngàn pho kinh sách con đã học,
Hữu hạn vô cùng chữ nghĩa ơi;
Cho vô hạn một đời lao nhọc,
Những làm than, má đã cứu mang!*

*Chiếc đòn vai thả sợi dây dài,
Đưa cổ quan tài từ từ xuống huyệt
Kèn đưa đám trời giọng buồn thê thiết,
Tiếng đàn cò đấm lệ rừ khăn sô.
Gậy tang chổng, sao nâng đời con được?
Bờ huyệt sâu ba tấc đất. Má đâu?*

*Chiếc đòn vai thả sợi dây dài,
Đưa cổ quan tài từ từ xuống huyệt
Cổ quan tài mang hình hài
Má của con yêu dấu.
Họ chôn má rồi.
Họ đã chôn cả thời thơ ấu của con!*

*Ôi! Má của con, má của con!
Từ nay thôi chắc chẳng còn ai,
Thương con như thế nữa?
Bếp lửa chiều hôm chột tắt rồi,
Mờ bóng má chập chờn trên vách lá,
Má về đâu? Sinh, tử: cõi vô thường.*

*Câu nhạc Y Vân thường hay bảo:
'Mẹ thương con như biển Thái Bình'
Thái Bình! Con vượt trong giông bão,
Còn má thương con chỉ dịu êm!*

*Ôi! Má của con, má của con!
Từ nay thôi chắc chẳng còn ai,
Thương con như thế nữa?
Xiêu lạc tha hương, phiêu bạt sầu,
Côi cút bay giữa đời giông bão,
Ước vọng tương phùng
Là ảo vọng má thương ơi!*

Đoàn Xuân Thu